

ŠŤASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE!

Rozhovor o neznámé minulosti – Ing. Jiří Cočev

Vážení čtenáři!

A jsou tu zase Vánoce! Pro Bágla obzvlášť důležité období, protože před rokem jsme vydali historicky první číslo našeho časopisu. Na jeho stránkách jste si mohli přečíst rozhovor s panem Ďurdovičem. Letos jsme šli ještě dál a tentokrát jsme pro Vás připravili rozhovor přímo s panem ředitelem Cočevem. Jaký byl student? Studoval by na Bigy, kdyby mohl? To a mnoho dalšího Bágla samozřejmě ví.

A protože máme Vánoce, věnujeme se jim ve speciální příloze, kterou připravili ti nejmladší redaktori z naší školy.

Dále také platí, že všichni můžete do Bágla psát. Když budete mít nějaký článek, nebo třeba jen nápad, neváhejte se obrátit na jakéhokoliv stálého redaktora. Jejich seznam najdete v čísle.

Tak krásné Vánoce a zachovejte nám přízeň i v dalším roce!

Za tým Bágla, Jakub Augusta

ZAZ: Obyčejná holky v plátěných kalhotkách

Když 1. května roku 1980 Isabelle Geffroy poprvé otevřela oči, nejspíš jí byl dán do vínku neobyčejný talent. Dcerka dělníka a učitelky španělštiny svědomitě studovala hudební teorii a rozvíjela svůj obrovský potenciál v desítkách kapel různých žánrů. Nebyla zlaté dítě nahrávacích společností, svou kariéru si musela vybudovat stejně tvrdě jako její obrovský vzor – Edith Piaf. Stejně jako Piaf působila pozdvižení v pařížských ulicích, v kabaretech na Monmartu či zakouřených barech, kde zpívala obyčejné jímavé písně svým nezaměnitelným, nízko položeným, nakřáplým hlasem. V roce 2009 se kolem ní semlelo velké haló a skromná Isabelle se dostala do povědomí mnoha tisíců lidí – naprosto nečekaně vyhrála soutěž pěveckých talentů. Pod svá producentská křídla si ji vzal Kerredin Soltani, s nímž nahrála svoje debutové album s prostým názvem ZAZ. Soltani je mimo jiné i autorem písně Je Veux, která se může pyšnit sedmadvaceti miliony zhlédnutími na YouTube. V současné době má za sebou Isa 4

alba včetně jednoho živáku a vyrazila na několik koncertních šňůr kolem celého světa. Spoléhá na lidský přístup k fanouškům, nezastává názor, že ten človíček na pódiu je něco víc, než ti lidé pod ním. Nehraje pro fanoušky, ZAZ hraje s nimi.

Má velmi originální osobitý styl – takovou směsici jazzu, šansonu, amerického blues s rozpoznatelnými prvky soulu či swingu. Zpívá zásadně francouzsky, i když v některých písních je možné slyšet anglicky zpívané pasáže, což spíš hudbě přidává, než ubere. Je okouzující a spontánní, možná proto si okamžitě získala zástupy obdivovatelů po celém světě. Stala se naprostým miláčkem Francouzů, kteří ji považují za špičku své hudební scény. Už teď tedy může být na sebe ZAZ pyšná, neboť se bezesporu zařadila mezi hudební klenoty Francie, a to ještě nikdo netuší, co přinesou následující roky...

Mimochodem, 29. listopadu vystoupila v pražském Fóru Karlín, kam se kvůli ní namačkal na tři tisíce lidí. Připravila si pro ně báječnou show včetně stepu. Naprosto pobláznila publikum, když k němu

lámanou češtinou promluvila – další důkaz její oddanosti a bezprostřednosti. Snad se do Česka brzy vrátí s novou várkou melodického příjemného šansonu.

Pája Zídková, kvinta

Další rozhovor o neznámé minulosti

Rozhovor s Ing. Jiřím Cočevem

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Tak to je těžká otázka a těžké vzpomínání. První okamžiky, kdy jsem začal formulovat svůj první životní cíl, jsem chtěl být asi nějaký konstruktér.

Konstruktér čeho?

Tehdy v té době mě fascinovaly vesmírné rakety, hvězdy, nové technické objevy.

A to bylo na střeň škole nebo už na základní?

Ne, to byl jen takový dětský sen.

A potom na střední?

Abych řekl pravdu, na střední to bylo jinak než dneska. Moje maminka, která byla premiantka na gymnáziu, se nemohla hlásit na žádnou vysokou školu, protože měla špatný profil pro tehdejší režim. Moje sestra chtěla jít na zdravotní školu, ale nemohla se tam přihlásit, protože nosila křížek na krku a chodila do kostela. Já jsem si tehdy tyhle otázky příliš nekladl, protože jsem věděl, že moje vize o tom, co bych chtěl v životě dělat, jsou neuskutečnitelné. Ale nakonec musím říct, že se mi splnil můj dávný sen. Vystudoval jsem Vysokou školu technickou v Brně se zaměřením na konstrukce hydraulických strojů a zařízení. V době, kdy jsem obor dokončil, jsem byl schopen vypočítat turbínu ve vodní elektrárně.

Když byste se měl vrátit do studentských let a vybrat si střední školu, vybral byste si Bigy?

Určitě ano a to ze dvou hledisek. Za prvé proto, že by na mě čekali skvělí spolužáci, a za druhé bych měl asi velké očekávání vůči lidem, kteří by mě měli vzdělávat. Protože znám druhou stranu vzdělávání na této škole, musím říct, že tu jsou skvělí učitelé. Stoprocentně vím, že učitelům na Bigy jde o studenty víc, než kdekoli jinde.

Jaké předměty jste měl na střední nejradši?

Matematiku.

A byly naopak nějaké, které jste rád neměl?

Neřekl bych, které jsem neměl rád, spíš takové, které byly na druhé nebo třetí kolejí. Vzhledem k tomu, že jsem dyslektik, tak mi nikdy nešly jazyky. Když se člověku něco nedaří, tak ho to zpravidla ani moc nebaví. Stále se přesvědčuji o tom, že se člověk učí celý život a zpravidla právě to, s čím kdysi nejvíce bojoval.

V jaké lavici jste nejraději seděl?

Já měl předplacenou poslední lavici. Na základce ne, ale na střední, kde hrála roli strategie, tak jsem se k té poslední lavici vždycky nějak dopracoval.

A v čem byly výhody té poslední lavice?

My jsme měli předměty úplně jinak strukturované, měli jiný obsah, než jaký máte dnes vy. Měli jsme ve všem spoustu politiky, v literatuře jsme se učili omezený počet autorů, jen ty, kteří vyhovovali

politickému zadání. Proto byla poslední lavice dobrým důvodem pro to, aby si člověk četl to, co v osnovách chybělo. Zakázané knížky byly velmi atraktivní.

A co takové ty běžné klukoviny, Mohl byste se s námi podělit o nějaký váš průšvih?

Byl jsem docela akční člověk, vlastně dodneška jsem. Rád jsem se svými spolužáky vymýšlel

Odmaturoval jste s vyznamenáním?

Odmaturoval jsem za čtyři.

Patřil jste na střední škole mezi ty vzorné žáky nebo spíš k průšvihářům?

No, tak já jsem patřil vždy do jádra třídy, které neustále vymýšlelo nějaké studentské žertíky. Na druhé straně musím říci, že jsme měli blízko k učitelům, kteří měli podobný politický názor. Vzpomínám si na ty učitele, kteří vnímali, kdo ze studentů nemá v tehdejší režimu lehký život. V té době existovala naprosto unikátní nepsaná podpora nebo zvláštní atmosféra, kde se lidé navzájem, nezávisle na tom, jestli jsou to učitelé nebo studenti, vzájemně podporovali. Já si všech těchto lidí neskutečně vážím a musím říct, že to pro mě byl, nejen na střední, ale i na vysoké impuls, abych byl lepší, abych tyto lidi nikdy nezklamal. Měl jsem velmi rád předměty, kde nás vzdělávali učitelé, kteří nám dávali šanci a mnoho způsoby nás podporovali. Dodnes si jich velmi vážím.

různé ptákoviny. Pamatuji si, že jsme měli na jeden předmět externího učitele, který nás měl na nultou hodinu. Nikdo ve škole nebyl, kromě nás. Prostě jsme odšroubovali tabuli a odnesli ji pryč. Ale musím říct, že nás naše paní třídní v tomhle vždy podržela.

Jaký máte vztah ke studentům na této škole?

Já musím za sebe říct, že na Bigy máme bezvadné mladé lidi. Jsem moc rád, když vidím, že studenti vyvíjí nové aktivity. Úplně nejtěžší případ je vztah pasivního pozorování. Když někdo sedí a kouká, do ničeho se nezapojí – zde je obtížné na cokoli navázat. Určitě je lepší, když student provede nějakou roštárnu, hlavně když je vidět, že se v něm probudil život. (pozn. red.: podtrženo na přání pana ředitele)

Třeba že schová tabuli?

No třeba, ale hlavně, všechny takové myšlenky musí být originální. Určitě není smyslem něco kopírovat, všechny tyto situace inspiruje život. A ačkoli cesta k vašim cílům vede přes náročné studium, je důležité nezapomenout tuto cestu prošpikovat právě originálními studentskými žertíky. A na této cestě jsem vám připraven všemožně pomoci.

DĚKUJEME ZA ROZHOVOR!

Věra Švomová, Anežka Vacková, III. B
Vašek Kolář, I. B

TÝM

ŠÉFREDAKTOR   Jakub Augusta
ŠÉFREDAKTORKA   Věra Švomová

REDAKTOŘI
Adéla Novotná
Lucie Vencová
Anežka Vacková
Vašek Kolář
Kristýna Nováková
Pája Zídková
Michal Vosyka
Luboš Michálek
Šarlota Kšírová
Bohunka Rosecká
Josef Špaček

GRAFIKA
Igor Máčel

Česká politika a jiné bizarnosti

Česká republika. Malá země svou velikostí, velká svou politikou. Bohužel však ne v pozitivním slova smyslu. Přitom podmínky máme brilantní. Ideální poloha v srdci Evropy, relativně dobrá ekonomika, historie – zkrátka všechno. Těžko však budete hledat jinou zemi, kterou řídí taková směs možných i nemožných lidí jako právě u nás.

Začneme od těch nejvyšších. Prezidenta nám dělá stařík, který je sice chytrý, ale tuto svou chytrost využívá zásadně jen pro svůj prospěch a případně obveselení. V poslední době se však bohužel tato potřeba omezila jen na konzumaci velkého množství alkoholu a permanentní „naštívání“ podřízeného obyvatelstva. Postupem času pan prezident asi zapomněl, že je prezidentem.

Je smutné, že Zemanovy výstřelky neskončily už u Hovorů z Lán. To bychom ještě nějak překousli. Vždyť kdo v této zemi není sprostý! Sice je tento incident svým způsobem zneuctěním úřadu prezidenta, ale špatnou vizitku si ve světě dělá vlastně jen Zeman. Pak ale přišla státní návštěva Číny a rázem má špatnou vizitku celá Česká republika. Veřejně říct, že se prezident demokratické země učí, jak stabilizovat společnost v největší komunistické diktatuře světa, je buď špatný vtip, nebo ještě horší noční můra. Tím Zeman zdaleka neskončil a dál obrací naši zahraniční politiku o sto osmdesát stupňů na východ. Pochopitelně se tohle všechno mnoha lidem nelíbí a začali dávat najevo svůj názor. Což je mimochodem věc, která se alespoň ze strany občanů na poli naší politiky moc často nevidí. Samozřejmě nepočítáme-li nadávání od piva v hospodě. Tohle indikuje fakt, že už musí být opravdu zle. Prezident se lidem však tváří v tvář nepostaví, ale dokáže se jim vysmát

prostřednictvím televize, kterou navíc tolik nesnáší. Opravdu jako správný hrdina!

Zeman není jediným sporným zákoutím naší politiky. Například pan Babiš. Nejdůležitější post ve vládě hned po premiérovi, tedy křeslo ministra financí, ovládá někdo, kdo je vlastníkem množství firem, které mají obrat tak velký, že se jich ekonomická rozhodnutí státu přímo týkají. O ovládnutí mnohých důležitých médií nemluvě. Za hranicemi České republiky by byl pokus pana Babiše a jeho hnutí o vstup do politiky jistě chápán jako jasný střet zájmů. Ale u nás? Kdepak! Český volič udělá z hnutí ANO druhou nejsilnější vládní stranu. Proč? Asi za koblihu, které Babiš rozdával před volbami v metru.

A do třetice: občasný herec a současný ministr obrany (nebo naopak – občasný ministr obrany a herec) Martin Stropnický. Kdybyste se někoho nezasvěceného zeptali, jakému ministerstvu šéfuje herec, asi by tipnul resort kultury, což je zcela pochopitelné. Jak se Stropnický dostal na obranu, opravdu netuším. Kvalifikaci sice má – hraje plukovníka policie v Kriminálce Anděl, ale přece jen nevím, jestli bych mu do rukou svěřil armádu našeho státu.

Vyvstává tedy otázka, jak je vůbec možné, že nám takoví lidé vládou. Odpověď je kupodivu velmi jednoduchá. Odpovědní jsme za to my všichni. Kdyby všichni občané brali vážně své volební právo a nebyla jim politika úplně lhotejná, může být vše úplně jinak. Čecha ale nepředěláš a lidi budou raději sedět před televizí a na politiku nadávat, než aby se ji pokusili alespoň trochu změnit a zlepšit ...

Jakub Augusta, IV. B

Počítáme s Pepou: rozluštění!

V minulém čísle Báglu jste se měli možnost zúčastnit soutěže „Počítáme s Pepou“. Vítězi byla slíbena fotka v našem časopise, kterou samozřejmě přikládáme. Nejrychlejším řešitelem Pepovy hádanky je Tomáš Hejduk. Gratulujeme!

A jistě vás zajímá, kdo byl vrahem. Teď už vám můžeme prozradit, že správnou odpovědí je Anna. Na další hádanku se můžete těšit už v dalším vydání.

redakce

„Učit lze slovy, vychovávat jen příkladem.“

Znechuceně zavírám autobiografickou knížku jakéhosi pedagogického šílence a stojím uprostřed přestávkové chodbové vřavy uvažuji nad splnitelností těchto slov v učitelském oboru. V duchu si promítám všechna vystoupení učitelů této školy, která bych i s autory s klidem zařadil do Bestiáře J.K. Rowlingové. Chodby mám jinak docela rád, ale musí být prázdné a to znamená bez lidí. Poslední dobou mi totiž všichni vyložené brnkají na poslední skoroprasklou strunu nervů, obzvláště lidé z naší třídy. Patřím k chytřejším lidem a to je problém. Nemá to totiž žádné výhody, akorát musíte pořád něco vysvětlovat a odpovídat na pitomé otázky s polovičně kyselým úšklebkem, než byste normálně nasadili, což znamená PŘÍJEMNĚ. A stejně mé odpovědi každého vytočí, ať se šklebím, jak se šklebím, jak vypovídá má tabulka závislosti mého úšklebku na úšklebcích druhých. Deset minut do další hodiny. Při pohledu na hodinky se mě najednou zmocní svírající pocit žaludku z blížícího se zkoušení ...

Často se nestává, že bych se do školy těšil. Snad jen během prázdnin mi procházky kolem oné budovy a pohledy do ztemnělých chodeb dělají nevýslovnou radost. Jinak jsou mé sympatie hluboko pod bodem mrazu a klesají s každým zkoušením. Hned, jak dojdou k tabuli, se mé čelo orosí a celé tělo rozpálí, srdce začne naběhávat do hruškovitého tvaru (=blíží se infarkt) a začne se mi chtít na záchod. Nakonec to nějak zvládnou, i když se mi třepe hlas. Radši se v myšlenkách vrátím ke škole. Je mi z ní zle a dává mi pocit bezmocnosti a méněcennosti, ale alespoň z ní nejsem tak nervózní.

Přesto každé ráno, znechucen faktem, že je další školní den (v tom nejhorším případě pondělí, někdy také úterý či středa) čtyřikrát zamačkávám budík a s hlavou plnou důvodů, proč do onoho ústavu nejít, pročítám diář, abych zjistil, co všechno jsem na ten den měl udělat a neudělat. Nakonec seberu zbytek sil a s krví plnou černé kávy a aspirinu si připadám jak Hanibal před branami Říma. Nevím, co tam dělám a nejradši bych odtáhl...

Prudký náraz jednoho obzvláště nevšimavého chlapce (a samozřejmě, i potom předstíral, že jsem duch) do mých útrob mě naprosto probral. Vidina krásně voňavé černé kávy se rozplynula na tisíce pochmurných vykřičníků, volajících, že neplním své povinnosti. Proč toho mám tolik? Copak nikdo nechápe, že jsem jen člověk? Proč mám tolik úkolů, proč píšeme tolik písemek? Nemůže se to nějak rozdělit? Snažil jsem se všechny ty vykřičníky ubít mými otázkami spravedlnosti. Nakonec je to pravda, všichni tím, že po mě pořád něco chtějí, ubíjejí mou osobnost, nepotřebuji a nechci se vyvíjet směrem, který se zdá důležitý jenom jim!!!

Zamračený výraz ředitele, procházejícího s voňavým zákuskem kolem mé trosky, zatímco si horlivě poťukával na sklíčko zlatých hodinek, mě probral docela. Do háje! Zase přijdu pozdě do hodiny! Nesnáším, když musím vysvětlovat, proč jsem přišel pozdě, jakoby nikdo nikdy pozdě nechodil. Najednou polknu. Musím do kabinetu, nechal jsem si tam nějaké věci a slíbil jsem, že si pro ně zajdu před hodinou. Žaludek se mi děsivě rozbublá. Ještě víc se rozvášním, když už stojím před kabinetem s označením dějepis, český jazyk, výchova k občanství, společenské vědy. Nevím, jak se cítí ostatní, když mají vstoupit do tohoto kabinetu, ale já se vyložené klepu a připadám si jako Ludvík XIV. při vstupování na popraviště. Pociťuji, že se koná poprava a že to jsem já, kdo bude popraven, nezmizí, ani když vstoupím. Shovívavé úsměvy zpoza stolů prozrazují, kdo byl námětem jejich cílého rozhovoru. Vždycky jsem rád, když konečně vypadnu, i když za zády slyším posměšný smích související se mnou a mým vystupováním. Tentokrát mě ještě gilotina nezasáhla, i když se několikrát posměšně zakývala, myslím si během vybíhání schodů.

Před rozvrhem nalepeným na dveřích třídy, označujícím, že tady jsem správně, se zhluboka nadechnu. Zatnu všechny svaly, pomalu otevřu dveře, ty se nechtěně příliš hlasitě zabouchnou. Všemi projede neskrývané znechucení. Znovu se nadechnu, pak místo očekávané omluvy vykoktám: „Dobry den, včera jsme probírali Ludvíka XIV., chce být na toto téma někdo zkoušen?“

Δ π

Tento dokument má daleko od reality a jakákoli podobnost s naší školou a osobami zde pracujícími je čistě náhodná. Opravdu.

Čekatelé velké vody

Co se stalo 18. prosince roku 2011? Nejspíše se teď zamýšlíte, co se mohlo stát tak významného. Když však řeknu jméno Václav Havel, je vše o trochu jasnější. Tento muž byl velkou osobností a to ne tak dávné české historie. Mohli bychom mu dát spoustu nálepek - prezident, dramatik, disident, esejista, ... ale především to byl člověk.

Nyní není mým cílem předat vám celý životopis Václava Havla, ale sdělit jednu milou událost, která se tradičně koná právě k výročí jeho smrti. Nenechte se zmást tím slovem, které symbolizuje konec života. Událost, o které mluvím, je být gestem k připomenutí této významné osoby, k jeho myšlenkám a ideálům.

Jedná se o „Krátké kalhoty pro Václava Havla“. Akce vznikla díky partě mladých lidí, kteří si chtěli Havla připomenout, a kteří chtěli, aby si jej mohli připomenout také všichni lidé, kteří k němu cítí úctu stejně jako oni. Chtělo to něco originálního, něco viditelného, něco symbolického. Nakonec z toho vyšli krátké (ohrnuté) kalhoty. Nebo jak by někdo mohl říci „Ti, co čekaj velkou vodu.“

A proč krátké kalhoty? Vzniklo to ze situace, kterou nám nejlépe přiblíží historika krejčího Václava Havla: „*My jsme byli spolu v krimu zavření a já jsem mu říkal: ‚Václave, jestli ty se v tý politice uděláš, tak já ti budu šít. Havel samozřejmě všechno slíbil, a tak se pak taky stalo. Ale to nebyla moje vina. V kriminále, vždycky když na něj vrazili, tak na něj křikli: ‚Havel, upravte se! A on si sáh ‘ do kalhot a takhle si je vytáh ‘. To dělal celou dobu, co byl zavřenej. Takže on si zvykl, že při všech dramatických událostech si musí vytáhnout ty kalhoty. Koneckonců to byla jeho první defilírka, no a jak vstupoval od té čestné brány, tak si stačil ještě stranou ty kalhoty vytáhnout.*“

(zdroj citace:www.denvaclavahavla.cz)

Nápad se setkal jak s negativním, tak i pozitivním ohlasem. Jak se říká: „Co člověk, to názor.“ Tedy nechte se (ne)inspirovat, dle vašich pocitů a myšlenek ...

Snad bych už jen připojila, v tento předvánoční čas, citát Václava Havla:

„Naděje je stav ducha, který dává smysl našemu životu.“

Kristýna Nováková, III. B

VÁNOČNÍ SPECIÁL!

Louskáček

Libreto napsal: Marius Petipa
Hudbu složil: Petr Iljič Čajkovskij
Balet měl premiéru 6. prosince 1892 v Petrohradě
Choreografii vytvořil: Lev Livanov

1. jednání

Je Štědrý večer. Silbergausovi vítají první hosty. A kdo to ještě přišel? Strýc Drosselmayer! Ten sebou vždycky přinese spoustu legrace, čar a kouzel. Děti se k němu seběhnou jako včely, když strýček vytahuje z velkých krabic mechanické loutky.

Klára a Frantík se o ně přetahují. Frantík, i když je mladší, vyhrává a Klárka začne plakat. Strýc dívku utěšuje a dává jí dřevěného louskáčka na ořechy ve tvaru vojáka. Klárka si Louskáčka vezme a zapomene na všechny slzičky.

Všichni si večer hezky užijí, ale čas ubíhá rychle a na radě je spánek. Klárka však nemůže usnout a jde do potměšlé místnosti se stromečkem. Mezi dárky najde Louskáčka a usne. Zdá se jí hezký sen.

Zadívá se na vánoční stromek. Ale co to! Strom roste a roste, ze všech stran a děr se rojí myši, v čele s myším králem, a chtějí ukrást hračky. V tom se Louskáček změní v opravdového vojáka a postaví se do čela proměněných cínových vojáčků. Myší vojsko má přesilu a Klárka se bojí, že se Louskáčkovi něco stane. Vyzuje si botu a vymrští ji po myším králi. Její zásah je přesný, Louskáček a ostatní hračky jsou zachráněny. Myší vojsko strachy prchá zpátky do svých děr. Louskáček se proměňuje v krásného prince a odvádí Kláru na svůj zámek, do Království sladkostí.

2. jednání

Louskáček uspořádá velkolepou slavnost na počest Kláry. Cukrová víla, která na tomto zámku vládne, pokyne rukou a Kláře se postupně představují tanečníci různých národností. Španělé, Arabové, Rusové, Číňané. A tančí také sladkosti – čokoláda, káva a čaj. Přijdou si zatančit i sněhové vločky. Slavnost vrcholí tancem Kláry s Louskáčkem

...
Ale vše hezké jednou skončí. Hosté se s Louskáčkem a Klárou loučí ve slavnostní promenádě. Konec hezkého plesu je i koncem snu. Klára se probouzí s Louskáčkem v ruce a jemně ho pohladí. Byl to krásný sen, ale stejně krásné je procítnout v bezpečí svého domova.

Hlavní postavy

Prezident Silbergaus a jeho žena, Klára a Frantík, strýček Drosselmayer, Louskáček, Cukrová víla, Cukrovinky a vločky

Petr Iljič Čajkovskij

*1840 Votkinsk
†1893 Petrohrad

Slavný ruský hudební skladatel, který se ke studiu hudby a komponování dostal až ve svých dvaadvaceti letech. Hudbu k baletu komponoval podle přesného scénáře Maria Petipy. Nejprve byla hudba k Louskáčkovi představena jako koncertní siuta, scénickou premiéru měl balet spolu s Čajkovského operou Jolanta.

Co to je baletní libreto?

Je to textový základ baletu. Rozděluje děj baletu do jednání, určuje, kolik v něm bude postav a jaké budou. Mnoho baletních libret se inspirovalo literaturou - romány, divadelními hrami nebo povídkami.

Co je choreografie?

Kompozice kroků a figur při baletu nebo tanci a celkové pohybové pojetí baletního představení.

Bohunka Rosecká, sekunda

Vánoce za hranicemi

Ke štědrovečerní večeři kapr a bramborový salát, zpívání koled a od Ježíška pod stromečkem bohatá vánoční nadílka, to prožívá většina Čechů každé Vánoce. Jaké tradice jsou ale za hranicemi naší země? Prožívají se Vánoce v USA nebo na Islandu stejně jako u nás?

Na Islandu jsou Vánoce spojeny se starými pověrami a legendami. Stará pověst říká, že o Vánocích schází z hor třináct Jolasveinarů. Ti se jmenují podle zločinů, které vykonali. Jsou velmi škodolibí a nedoporučuje se s nimi setkat. Na okna však dávají malé dárky. Pověst o Jolasveinarech vznikla z legendy o Gryle, obludě s pařáty, která pojídá děti. Štědrovečerní večeře se na Islandu slaví také. V šest hodin večer se lidé schází ve svých domech a zastavuje se hromadná doprava. O Vánocích prořizne věčnou tmou vánoční osvětlení v oknech.

Vánoce v USA začínají Štědrým dnem - Christmas Eve, kdy děti chystají večer poblíž vánočního stromu mléko a sušenky pro Santa Clause. Potom jdou spát (nebo se o to musí alespoň pokusit, jsou totiž velice nedočkavé). Ráno děti vzbudí svoje rodiče a běží hledat dárky, které jim pod stromeček nebo do punčoch visících zpravidla u krbu, donesl Santa Claus. Santa Claus přijíždí na saních tažených soby, nejznámější z nich se jmenuje Rudolf s červeným nosem. Dopoledne stráví nejčastěji děti s rodiči a sourozenci doma a potom se většina Američanů schází se svou širokou rodinou na tzv. brunch, což je něco jako pozdní snídaně nebo oběd. Během celého dne si samozřejmě rozdávají mnoho dárků a zpívají koledy. Společně jdou také na vánoční bohoslužbu do kostela. Američané rádi bohatě zdobí svoje domy, zejména vánočními světelnými řetězy, ale i všemožnými, někdy až kýčovitými dekoracemi.

Michal Vosyka a Luboš Michálek, sekunda

Na co se o Vánocích zapomíná

Nebudu tady omílat donekonečna omílané klišé typu: buďte na sebe hodní, neboť o tom přece Vánoce jsou. Ale popravdě – koho z nás takový článek v nějakém lifestylem časopisu 'dostal' natolik, aby si opravdu hrábl do svědomí a řídil se autorovými apely? Možná jste si párkrát řekli: „Jo, to zkusím, nic mi to neudělá.“, avšak mysleli jste přitom čistě na sebe, protože věříte, že si tím vyžehlíte některou z předešlých špatností. Ale, chybovat je lidské, a důležité je, abyste se z chyb poučili. I když... jak praví klasik: „Jenom blbec se poučuje z chyb vlastních, inteligent se poučuje z chyb ostatních.“ A je to pravda.

Zpátky k věci – nadpis mého výtvaru se netýká nákupního seznamu (kup rybu, brambory a toaleták) nebo seznamu domácích prací, které je třeba udělat, než zazvoní Ježíšek. Nadpis má evokovat jinou věc; věc týkající se vztahů, potažmo našeho zjevu. Zvedněte teď hlavu od počítače, (chytrého) telefonu, papíru nebo tabletu. Je v dosahu nejbližších desíti metrů někdo? Udělejte úplně obyčejnou věc – zvedněte koutky úst a pokuste se o úsměv, který by nevypadal jako skřetí úšklebek.

Tato drobnost může člověku ve vašem zorném poli zvednout náladu (anebo taky ne, záleží na tom, jak se budete snažit) a je prokázán úspěch i na větší vzdálenost než 10 metrů, akorát jde o to, zda má objekt ostřížší zrak. Tuhletu volovinku můžete aplikovat i na další desítky lidí, počínaje řidičem autobusu až po učitele (!).

Často můžete slyšet stížnosti na prodavačky v obchodních domech, které na zákazníka koukají jako mokry smeták. Mezi námi, ono asi není nic moc, koukat celou osmihodinovou pracovní dobu na šílící nerudné týpky, přehrabující se v horách nepřehledného množství zboží. Zkuste jim tedy ukázat, že si jejich práce vážíte a usmějte se. Uvidíte, že to nezůstane bez odezvy a možná dostanete slevu!

Pája Zídková, kvinta

O štědrém Ježíškovi

Byl jednou jeden Ježíšek a ten byl zlý a zatrpklý. Nikomu nechtěl dávat dárky, s nikým nemluvil a nikoho neměl rád. Ani děti, a ty by měl mít rád každý. A protože kvůli němu byly Vánoce smutné, nahradil ho druhý Ježíšek, ale tenhle byl milý.

O Vánocích všem rozdával mnoho dárků a všichni byli šťastní. Zašlo to avšak moc daleko a lidé úplně zapomněli, o čem Vánoce jsou. O času s rodinou a klidu a pohodě. Místo toho se hádali, kdo dostal více a kdo méně dárků. V domě byl vždy takový řev, že nikdo neslyšel vlastního slova. A tak po třech letech vymyslel Ježíšek plán. Byl prostý, ale velmi nebezpečný. Ježíšek se bál, že se jeho tajemství navždy prozradí.

A pak, na čtvrté Vánoce, vstoupil do každého domu, aby ho všichni viděli, a řekl jim: „Přestaňte! Přestaňte se hádat, to k ničemu nevede. Vánoce jsou o klidu, pohodě a času s rodinou. Ne o hádkách, kdo má více dárků. Uklidněte se a v klidu si rozbalujte dárky. Pár vám jich odnesu, abyste pochopili smysl Vánoc.“

To řekl v každém domě, kde vypukla sebemenší hádka. A další rok jim přinesl znovu mnoho dárků, aby zjistil, jestli ho brali vážně. Ten večer byl naprostý klid, ani jedna hádka nevypukla. Byl rád, že lidé říkali, že nikomu neprozradí jeho tajemství.

A pokud u vás doma někdy o Vánocích vypukne hádka, tak tam přijde a řekne stejná slova jako dříve. A věřte, že když se nebudete hádat, bude štědřejší a štědřejší.

Šarlota Kšírová, prima

